

подъ куршумете, поглѣда камъ полето, дѣто са виждаше голѣмо движение; а послѣ са обжрна камъ мжжѣтъ си и каза му: «Иванъ Кузмичъ, въ животѣтъ и въ смъртѣта само господъ е волень. Благослови Маша. Машо, приближи са до баща си.»

Маша, блѣдна и растрѣперана, са приближи до Ивана Кузмича, клѣкна на колѣне и поклони му са до земята. Стариятъ командантикъ я прекръсти три пѣти; а послѣ я повдигна, цѣлуна я и каза ѣ съ измѣненъ гласъ: «Е, Машо, бѣди щастлива! Моли са богу и той нѣма да та остави. Ако са намѣри добаръ човѣкъ, то да ви даде богъ сжвѣтъ и любовь. Живѣйте както и ние живѣхме съ Василиса Егоровна. Е, прощавай, Машо! Василиса Егоровна, завѣди я по-скоро.»

Маша са хвѣрли на шеята му и захвана да ридасе.

— Да са цѣлуваме и ние, каза командантиката, като заплака и сама. . . —Прощавай, Иванъ Кузмичъ. Прости ма, ако сжмѣ та съ нѣщо обидила!

— Прощавай, прощавай, майко! каза командантикътъ, като прегжрна бабичката си. — Е, стига! Вжрвете си, вжрвете си. Ако успѣешъ, то облѣчи Маша съ горията ѣ дрѣха.

Командантиката заедно съ джщери си са отдѣли. Азъ глѣдахъ слѣдъ Мария Ивановна; а тя са обжрна и кивна ми съ главата си. Послѣ това Иванъ Кузмичъ са обжрна камъ насъ и сичкото му внимание бѣше вече сжсрѣдоточено камъ неприятельтъ. Бунтовниците са сжбираха около предводителътъ си и изведнашъ захванаха да слазятъ отъ конете си. «Сега стойте твжрдо, каза командантикътъ. — Сега ще са захване превзиманието! . . .»

Въ тая минута са раздаде шумъ и крѣсакъ; бун-